Jan kwam enkele jaren geleden bij ons koor, dat is het gemengd Koor de Bacchanten uit Liezele. Hij had geen enkele muzikale achtergrond, maar wel een goeie stem en vooral veel goesting om te zingen. Hij was een bas en voor wie het misschien niet weet: bassen zijn de diepste stemmen in een koor. Net daarom zijn ze vaak het moeilijkste te horen als we met z'n allen samen zingen. Maar… ze zijn van onschatbare waarde en dragen als het ware de rest van het koor door hun diepe stem en ritme.

Onze bassanten, zo noemen onze bassen zichzelf, namen Jan graag onder hun vleugels om hem muzikaal wat basiselementen bij te brengen. Hij werkte hard, bereidde zich altijd goed voor, nam veel initiatief en deed dat alles met een grote glimlach. En al gauw was het Jan die een dragende rol had binnen die bassengroep.

Zijn vaste plaats op onze maandagse repetitie was op de eerste rij, recht voor onze dirigente Ellen, met rechts naast en achter hem de bassen en links van hem de alten. Die plaats zal nog wel even leeg blijven… Voor de eerste keer was dat al afgelopen maandag. Een avond vol verdriet en ongeloof, maar ook en voorál een avond vol warmte en verbondenheid. Want het bleek al gauw daar in onze parochiezaal dat samen zingen een heel goeie manier is om met al die emoties om te gaan. Samen door je verdriet heen zingen. Kracht vinden in elkaars warmte. Want samen draag je zoiets beter dan alleen.

Het is vooral vanuit die centrale plaats vooraan waar hij connectie maakte met alle mensen rondom hem. Zijn sprankelende ogen en knipoogjes die hij regelmatig gaf aan andere koorleden zijn daarvan het beste bewijs. Daardoor was Jan in de rest van het koor ook heel graag gezien. Altijd bereid om te helpen, als we nog eens wat 'mannen' nodig hadden. Altijd bij de eerste om zich in te schrijven voor een activiteit. En zeker de laatste 2 jaar had hij in het sponsorteam een niet te onderschatten rol. Een vat vol ideeën om sponsors te overtuigen en weer was die goesting daar om samen voor een geweldig resultaat te gaan. Wees gerust dat hij er goed achter zat om te zorgen dat we veel sponsors binnenhaalden én dat die op tijd betaalden.

Elk jaar opnieuw bereiden we ons voor op onze eigen hoogmis, ons concertweekend in november. Sinds vorig jaar zijn het 3 concerten en mochten we al een maand op voorhand uitverkopen. Velen onder jullie waren er op uitnodiging van Jan zelfs bij. We zongen allerlei nummer één hits, zoals erop of eronder van Pommelien Thijs. Ik spreek voor ons allemaal als ik zeg dat het er helemaal op was. In 2024 brachten we een concert vol musicalnummers. En daar lag zeker één van Jan zijn persoonlijke hoogtepunten bij het zingen van een solo tijdens Les Misérables.

Ik weet het nog goed, tijdens een repetitie op ons voorbereidend koorweekend sprak Ellen hem ineens aan: “seg Jan, zou jij dat stukje eens kunnen zingen?” En bam. Die eerste keer kreeg je al iedereen in ons koor stil, gevolgd door een groot applaus. Het was er direct boenk op. We hadden een nieuwe solist!

De goesting om ook dat tot een goed einde te brengen was er meteen. En het waren die goesting en het plezier in zingen van Jan, die het voor óns een plezier maakten om samen met hém te zingen. Om samen te gaan voor het allerbeste resultaat. Dat zullen we nooit vergeten en vooral ook blijven doen ter ere van hem.

Afsluiten doe ik graag met Jan zijn eigen woorden na ons laatste concert, die hij neerschreef in onze whatsapp groep op maandagochtend. Hij gaf deze tekst de titel No escape from reality.

No escape from reality…

Hé daar
Ik heb me gisterenavond verwend met 2 glaasjes rode wijn.
Dampen boven een kom kokend water hoefde niet meer,
ik kon op tijd naar bed.
Stemmen die ongevraagd liedjes door mijn hoofd drammen,
doven stilaan uit.
Ik kan de slaap beter vatten,
doch heb ik nog een tijd wakker gelegen
omdat ik dit met jullie wil delen.
Ik ben opgestaan en heb enkele heerlijke echte koffies gedronken;
de thee en de gember nog op het aanrecht.
Balkjes gember snijden hoeft niet meer.
Mijn vrouw haalt me uit mijn cocon,
we kunnen praatjes maken over iets anders.
De partituren, kooropstellingen en liedjes blijven aan de kant.
Koortsachtig de gestreken en gewassen witte T-shirt zoeken,
hoeft niet meer.
Mijn fiets in de berging lacht naar mij.
Ik bekijk nog wat foto’s en opnames van dit weekend,
hoe mooi...we did it
ik weet, dat alles niet voor niets is ...geweest.

en toch…
ik mis HET,

ik mis jullie

een bacchant(je)